

ændret. Endelig blev Tidspunktet for Lovens Revision i Folketinget udskudt fra 1920 til 1925. Jeg har i øvrigt ikke nogen Indvending at fremføre mod de saaledes foretagne Ændringer.

Hvad Lønningerne angaar, da maa disse jo vurderes dels under Hensyn til, at der nu aabnes Lægerne Adgang til at drive privat Praksis, og i øvrigt under Hensyn til, at der finder en Reduktion Sted af de Lægerne hidtil tildelte sportellønnede Hverv. Under Hensyn hertil maa det sikkert siges, at de Lønninger, som her tilmaales Embedslægerne, absolut set ingenlunde er høje, men sammenlignet med de hidtidige uanstændige Vederlag betyder det rigtignok en meget stor Lønningsforbedring. Men den Erkendelse af, at Embedslægernes Vederlag hidtil har været utilbørlig ringe, som kommer til Orde gennem det her foreliggende Lovforslag, vil jeg meget haabe maa give sig Udslag, naar der bliver Spørgsmaal om Pensionering af de nuværende Embedslæger, saaledes at disse, efter at have ydet deres Tjeneste mod et overmaade ringe Vederlag, ikke ogsaa skal pensioneres efter en lignende kneben Maalestok. Jeg tør vist regne med, at den højtærede Justitsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa det paagældende Forhold og vil være rede til ved Pensioneringen af de paagældende at tage et tidssvarende Hensyn til Ret og Billighed og de paagældendes berettigede Tarv.

Endelig skal jeg endnu i Tilslutning til, hvad det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) udtalte, bemærke, at det i § 5 omhandlede Tilsyn med Sundhedsforholdene bestemmes ved en Instruks, der udfærdiges af Justitsministeren, og det ærede 3die Medlem for 6te Kreds har ganske Ret i, at der under dette Tilsyn, jfr. Punkt 2, inddrages en hel Del Anstalter og lignende, bl. a. netop Skoler, Asylter, Vuggestuer o. s. v., og de bliver altsaa at omhandle i den paagældende Instruks. Jeg vil meget haabe, at den højtærede Justitsminister maa have en heldig Haand ved Udfærdigelsen af denne Instruks, navnlig overfor bestaaende Institutioner, der i deres hidtidige Skikkelse har gjort fuld Fyldest, saaledes at han ikke farer for haardt frem ved at kræve rigoristiske Sundhedsforanstaltninger gennemført under saadanne Former, at det kan blive skæbnesvangert for de paagældende Institutioners Opretholdelse.

I øvrigt skal jeg ikke yderligere fordybe mig i Enkelthederne vedrørende det paagældende Lovforslag. Ogsaa jeg har

Indtrykket af, at der, saaledes som Lovforslagene foreligger, ikke er megen Opfordring til at rette synderligt ved dem. Jeg tilsiger herved min Partigruppens Medvirking til, at de foreliggende Lovforslag kan nyde hurtigt og velvillig Fremme.

Harald Jensen: Jeg kan ganske slutte mig til de Ønsker, der er fremkomne fra den højtærede Minister og for øvrigt ogsaa fra de foregaaende Talere om, at disse to Lovforslag maa faa en let Gang gennem dette høje Ting. De er saa vel forberedte, som noget Forslag kan være det, fremkomne som de er fra en Kommission, overvejet af Sundhedsstyrelsen, Regeringen, Folketinget o. s. v., saaledes at der vist neppe er noget at forandre ved dem. Stillingen er taget, og man kunde vel for den Sags Skyld godt tage disse Forslag, som de er, uden Udvalgsbehandling, fordi der neppe lader sig forandre noget synderligt ved dem. Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) udtalte, at hvis de atter kom ned i Folketinget, kunde de maaske komme op igen i en Skikkelse, hvori vi aldeles ikke kunde være tjent med at tage mod dem. Det tror jeg dog ikke, at der er nogen Fare for. De er enstemmig vedtagne i det andet Ting. Betænkningerne og Ændringerne er ogsaa enstemmige, der har ikke været nogen større Separatstilling til disse Forslag, saa jeg frygter ikke derfor; de skulde nok blive taget, hvis det kun var smaa Ændringer, der var foretagne. Men jeg tror, som sagt, ikke, at der lader sig ændre noget stort ved dem.

Hvad det første Forslag angaar om kommunal Lægehjælp, er det, som ogsaa tidligere bemærket af andre ærede Medlemmer, et Forhold, som her lovfæstes, som egentlig har været til Stede i lang Tid ude omkring i Kommunerne. Det er jo det sædvanlige Forhold, at naar Befolkningen har indrettet sig, og den har forsøgt at indrette sig paa den bedst mulige Maade overensstemmende med Tidens Krav, kommer Loven bagefter og lovfæster det. Vi har ude omkring i Kommunerne haft Distriktslæger, og det har, efterhaanden som den kommunale Sygepleje er vokset op og blevet mere omfangsrig, vist sig, at den gamle Distriktslægeordning ikke er ganske fyldestgørende hverken for Kommunerne eller de Mennesker, der er inde under denne Ordning. Derfor har Kommunerne indrettet sig saaledes, at de har sørget for privat Lægehjælp og altsaa ordnet sig udenom Distriktslægerne. Det har kun været i ganske faa og smaa Kommuner, at Distriktslægeord-